

Rapai Ágnes

Zsoltáros-vers

Auschwitzban meghalt rokonaim emlékének

Olyan vagyok, mint a kiöntött víz.
Csontjaimat szétszedték, szívem mint
a viasz,

szétfolyt bensőmben.

Torkom kiszáradt, mint a cserép,
nyelvem ínyemhez tapadt.
Kutyák falkája ólálkodik körülöttem,
s gonosztevőknek serege zár körül.
Kezemet és lábamat összekötözték,
és a halál porába fektettek.
Megszámlálhatom minden csontomat;
ők néznek és bámulnak,
elosztják maguk közt ruhámat,
köntösömbre pedig sorsot vetnek.

Könyörülj rajtam, Uram, tele vagyok
félelemmel,
tekintetem komor a gondtól,
testem, lelkem összetörve.

Gúny tárgya lettem ellenségeimnek,
szomszédaimnak szegényük,
barátaimnak félelmük.

Hallom a tömeg suttogását,
ahogy elmegyek előttük.
Ne szolgálts ki a gúnyolódó
eszteleneknek.

Mert engem okolnak, ha kifut a tej,
és szájukra vesznek minden alkalommal.
Ha huzatos a ház, ha kitört

az ablak,

ha narkós a gyerek, ha egyest
kapott,

ha szeretkezésük kudarcba

fulladt,

ha kimaradt az áram, ha késett

a busz.

Ez van, Uram.

Hagytad, hogy meghátráljunk
ellenségünk előtt,
s ők zsákmányhoz jutottak.

Nem tudom, ki lakik nagyszüleim
pestszenterzsébeti lakásában,
nem tudom, ki használta dédanyám
porszívóját 1945-ben.

Eladtad népedet alacsony bérért,
és keveset nyertél ebből a cseréből.
Mert nem lesz, aki majd hozzád kiáltana,
hiába hallgatózol,
csak néma csönd lesz.